

[Grønning.]

Park, med Slottets Taarne strøbende opad, løftende for Øjet og for Tanken som et centralt Punkt i hele Vestlolland. Tre Generationer er vokset op med disse Taarne for Øje, Børnenes første Udflugt og mange senere har haft Pederstrup som Maal. Her har ogsaa Ungdommen Gang paa Gang været samlet, og det har ogsaa staaet aabent for Folkemøder af forskellig Art. I disse Omgivelser var Slottet naturligvis det samlende Midtpunkt, men det blev det ogsaa for hele Eggen, som det havde været det i endnu ældre Tid, hvor det afgav Bolig for en dansk Stormand og Statsmand, hvis lykkelige Livsværk var knyttet hertil; men for hele Oplandet, hvorudover Taarrene synes vidt omkring, blev det disse Taarne, som man daglig havde for Øje, der gav det første og varigste Indtryk af Pederstrup, og som gennem tre Menneskealdre var blevet eet med selve Landskabet og nær knyttet til Befolkningens Liv og Mindekreds. Disse Taarne er man nu i Færd med at rive ned. Formentlig er dette et Led i Tidens almindelige nivellerende Virksomhed. Jeg føler mig i Overensstemmelse med store Dele af Vestlollands Befolkning, naar jeg herfra udtaler en Beklagelse af, at man her i denne Sag har tilsidesat det rimelige Hensyn til Befolkningens Ønsker.

Med Hensyn til de offentlige Arbejder, der vil blive taget op i Henhold til den højtærede Statsministers Programtale, vil jeg gerne lægge et godt Ord ind for, at man ved Udarbejdelsen af disse Planer drager Spørgsmaalet om en Landvinding ind under Overvejelserne. Det forekommer mig, at Bestræbelserne for Landvinding gennem Udtørring af hertil egnede Arealer anbefaler sig selv af to meget væsentlige Grunde. For det første fordi der herved skabes varige Værdier, og for det andet fordi der herved tilvejebringes fortsatte Arbejds-muligheder. Man kan indvende herimod, at vi har Agerjord nok i Forhold til de foreliggende Muligheder for Afsætning af Landbrugsvarer. Det skal jeg ikke indvende noget imod, men de Arealer, her er Tale om, er dog ikke saa store; at de i væsentlig Grad vil ændre Størrelsen af vor Produktion og dermed vore Afsætningsmuligheder. Det er mig bekendt, at der foreligger udarbejdede Planer til Udtørring af et Areal paa ca. 32 000 ha, hvoraf Halvdelen omfatter helt ny Landvinding. Halvdelen Jordforbedring i en saadan Grad, at der skabes Betingelser for, at vandsure Arealer kan blive til Kulturland. En mindre Del

af disse Arealer, ca. 800 ha, er beliggende paa Vestlolland ved Avnede Strand, og Forholdene dernede er særlig vanskelige, saaledes at Planerne næppe kan gennemføres uden betydelig offentlig Støtte. Jeg anbefaler derfor, at ogsaa denne Sag drages med ind i de Overvejelser, der tager Sigte paa at forøge Beskæftigelsen, og at man tillige gennem disse nødtvungne offentlige Arbejder bør søge at tilvejebringe varige Værdier og varigt Arbejde.

En anden Sag, jeg kunde ønske at sige et Par Ord om ved denne Finanslovsforslagets første Behandling, er Spørgsmaalet om en bedre Udnyttelse af vor Produktion, særlig vor Planteproduktion. Vore Rigdomskilder her i Landet er vor Jord, vort Klima, vor Arbejdskraft og Teknik taget i videste Forstand, saaledes ogsaa omfattende ikke blot Landbruget, men jævnsides hermed Handel, Haandværk og Industri. Men jeg begrænser i dette Tilfælde mine Udtalelser til i Hovedsagen kun at gælde Landbruget og inden for dette Erhverv særlig vor Planteavl. Den repræsenterer for Tiden ca. 110 Millioner Afgrødeenheder, en Afgrødeenhed lig 1 Td. Byg eller anden Fodermængde med tilsvarende Foderværdi. Sættes hver Afgrødeenhed til blot 10 Kr., faar vi en Værdi af Landbrugets Plante-produktion paa 1100 Mill. Kr., og sættes Værdien til 12 Kr., hvilket ikke regnes for en særlig høj Værdiansættelse, stiger Værdien til 1320 Mill. Kr. Jeg nævner disse Tal, fordi de saa klart viser, hvilken Betydning det har for Landbruget og for vort Samfund, at Planteproduktionen faar den bedst mulige Udnyttelse. Paa det Grundlag, som Planteproduktionen giver, producerer vi Smør, Flæsk, Kød og Æg, hvormed vi tilbytter os andre Varer, mere eller mindre forarbejdede. Vi har Overskud af vore Varer, og vi maa i Regelen yde store Kvanta af disse for forholdsvis smaa Kvanta af udenlandske Varer. Landbruget kan producere meget mere af disse Varer. Men i Bytte med andre Værdier ønskes ikke de store Kvanta, som vi kan levere. Selv med den nuværende indskrænkede Produktion maa vi levere meget for forholdsvis smaa Modydelser. Landet bliver fattigere. Belønningen for Flid og Dygtighed bliver for vore Landmænd Sliddet. Resultaterne, som det kommer an paa, bliver for smaa. Ud fra denne Erkendelse, som næppe vil møde Modsigelse, er det, Spørgsmaalet rejser sig, om der ikke skulde være Mulighed for at udnytte vor Planteproduktion eller Dele deraf paa en mere alsidig og økonomisk Maade. Naturligvis skal vi